

ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG	
10/3314-0/2015	
2015 NOV 30.	
Budapest 1535 Pf. 773	1
Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság	elnöke útján

FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG	
ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG 11.	
FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG	
FŐVÁROSI KÖZIGAZGATÁSI ÉS MUNKAÜGYI BÍRÓSÁG	
Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság	
2015 -11- 1 1	
FELJÁRÁS: 3. sz. sz. 7.	
MELLÉKLET: F1 - F2 K. - T. K. megh.	
FOLYASÍRTOM: 30081	
UTÓBÍRATÁS:	

Tisztelt Alkotmánybíróság!

Alulírott, [redacted] Dr. [redacted] hozzátartozó által képviselt (mindkettőnk lakcíme [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] [redacted] szám alatti) lakos a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 9.K.30.081/2015/14 számon, helyi adóügyben meghozott ítélete ellen törvényes határidőn belül az alábbi pontokba foglalt

alkotmányjogi panaszt terjesztem elő:

1./ A Pp. 340/A § (2) bekezdése alapján adóügyi perek esetén 1 millió Ft. pertárgy érték alatt a fellebbezés kizárt. Mivel az általam támadott bírósági ítéletben a pertárgy érték 61 480 Ft, valamint 6000 Ft fellebbezési illeték, ezért én jelenleg nem vagyok jogosult fellebbezni.

Az Alaptörvény XV. cikk (1) bekezdése kimondja, hogy „a törvény előtt mindenki egyenlő” - ebből vezethető le a diszkrimináció tilalma. Az Alkotmánybíróság töretlen gyakorlata szerint a nem alapjogokban tett különbségtétel alkotmányossági megítélésének külön mércéje van, az ún. összehasonlíthatósági és indokolhatósági próba. Ennek lényege, hogy a megkülönböztetés akkor ellentétes az Alaptörvénnyel, ha a jogszabály, vagy a jogalkalmazó az egymással összehasonlítható, az adott kérdés szempontjából azonos (ún. homogén) csoportba tartozó jogalanyok között anélkül tesz különbséget, hogy annak alkotmányos indoka lenne. A jogegyenlőség, diszkrimináció tilalma, másképpen fogalmazva – a horizontális igazságosság – áthatja az egész jogrendszert. A diszkrimináció tilalom a fentiek miatt az alapjogok rendszerében sajátos helyet tölt be. Ennek indoklása többek között az 55/2008 AB határozatában, valamint az abban hivatkozott további AB határozatokban van részletesen kifejtve.

Az általam támadott Pp. rendelkezése a fenti követelménynek nem felel meg. Álláspontom szerint a jogkereső peres felek azonos, ún. homogén csoportot képeznek, függetlenül attól, hogy az általuk előterjesztett keresetben a vitatott érték az 1 millió Ft-ot eléri, vagy sem. A jelenlegi hatályos Pp. általam hivatkozott rendelkezése azt üzeni, hogy vannak, első osztályú” ún. „VIP peres felek”, akiket megillet a tisztességes eljáráshoz, jogorvoslathoz való jog 1millió Ft feletti pertárgy érték esetén, és vannak „másod osztályú”- ún. „fülemüle” peres felek, 1 millió Ft

pertárgy érték alatt, akiknek csupán ún. „fapados” bírósági eljárás jár, amelynek során a bíróság indokolás nélkül, vagy nem kellően megalapozott indoklással bármit leírhat annak tudatában, hogy a jogorvoslat eleve kizárt. Sajnos ez történt az én esetemben is, nekem legfeljebb a „ius murmurandi” maradt. Ennek alapján kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy az általam hivatkozott Pp. rendelkezését semmisítse meg az **Alaptörvény R cikk (2.) bek. XV. cikk (1.)bek., XXIV. cikk, XXVIII. cikk (7.)bek,** valamint az **Abtv. 26 § (1) bekezdés** alapján.

A következő pontokban a bíróság eljárás jogsértéseit szeretném feltárni, az ítélet megalapozatlan, iratellenes mivoltát kívánom részletezni:

2.a./ Keresetemet lényegében a jogforrási hierarchia jogalkotó által történt megsértésére alapítottam, amelyre már a Zuglói Önkormányzathoz benyújtott fellebbezésben is hivatkoztam: A Jat. 3.§ kimondja a párhuzamos jogalkotás tilalmát, márpedig az önkormányzati ingatlanadó rendeletek: -a 18/2010 építményadóról adóról szóló rendelet, valamint a kommunális adóról szóló – azóta már hatályon kívül helyezett 63/2011 rendelet részleges átfedése a fenti Jat. tilalmába ütköznek. Arra is hivatkoztam, hogy a helyi adókról szóló 1990 évi C. tv. 7.§-ban felsorolt korlátozásokat is figyelmen kívül hagyta a jogalkotó, mivel az egy adótárgy egy adónem elve nemcsak az adótöbbszörözés tilalmát jelenti, hanem azt is, hogy azonos adótárgyakat pl. lakásokat azonos adónemmel lehetett volna adóztatni. A keresetemben a fentieken túl hivatkoztam az Art. 1.§ (2) bekezdésére, amelynek alapján az adóhatóság csak a törvényes keretek között gyakorolhatja mérlegelési jogkörét. Ilyen mérlegelési lehetőséget nem biztosít a helyi adóról szóló 1990. évi C. törvény. A 2014 április 4. tartott tárgyaláson készült jegyzőkönyvben 3. oldal 5. sor szintén megismételtem, hogy azonos adótárgyakat azonos módon lehet adóztatni. Mivel sajnálatos módon elírás történt, ezért a 2015 május 13.-án benyújtott előkészítő iratomban részletesen kifejtettem ezzel kapcsolatos álláspontomat, amelyet kiegészítettem azzal, hogy ennek megszegése diszkriminációt eredményezett (1. oldal 2. bekezdés) A 3. oldal 4. bekezdésében részletesen indokoltam, hogy az alperes diszkriminatív eljárása milyen jogszabályt sért: Art. Ket. alapvető rendelkezéseit: Art. 1. § (3) bekezdése, Ket. alapvető rendelkezései Ket: 1. § (2) bek, valamint 2. § (2),(3) bek.: törvény előtti egyenlőség, egyenlő bánásmód, tisztességes ügyintézéshez való jog. Ezt a megállapításomat a bíróság ítélete indokolás nélkül sajnálatosan teljes mértékben mellőzte, és azt írta, hogy: „ilyen jogszabályt a felperes nem tudott megjelölni.” (ítélet 5. oldal 1. bekezdés)

b./ A 2014. október 29.-én benyújtott előkészítő iratom 2. oldalán arra hivatkoztam, hogy mivel a zuglói lakások többségét a kommunális adó szerint adóztatták, akkor engem is ennek alapján kellett volna adóztatni. Már ekkor is – közvetett módon- arra hivatkoztam, hogy diszkriminatív módon kettős mérce szerint adóztattak.

A 2015. július 8.-án benyújtott előkészítő iratomban kifejtettem, hogy "Nem adótöbbszörözés, vagy kettős adóztatás történt, hanem kettős mérce szerinti adóztatás, amely az Art. Ket. alapvető rendelkezéseit is sérti: „megkülönböztetés nélküli eljárás, egyenlő elbánás követelménye. A Zuglói Önkormányzat kettős mérce szerinti adóztatása a lakcímbejelentés szerinti diszkriminációra épült". Ezzel szemben a bírósági ítélet 5. oldalán (3. sor) olyan tényt cáfolt, amelynek én pont az

ellenkezőjét állítottam. Ha én sem állítottam az adótöbbszörözés tényét, akkor nincs mit cáfolni. Tehát a bírósági ítélet ezen a ponton is iratellenes.

A 2015. szeptember 11-én tartott tárgyaláson ismét kifejtettem, (először a keresetlevélben) hogy a Htv. nem biztosít mérlegelési lehetőséget kommunális adó és építményadó rendelet között lakcímbejelentéstől függően. (jkv. 2. oldal) Ugyanezen a tárgyalási napon kérésemre a bíróság tájékoztatott, hogy beadványaimban logikai ellentmondás nincs. (jkv. 2. oldal 2. bekezdés)

c./ A Jat 3. §-ban hivatkozott párhuzamos jogalkotás tilalmára beadványaimban többször is hivatkoztam, azonban a bíróság ítéletében a kommunális adóról szóló rendelet, valamint az építményadó rendelet párhuzamos létét nem találta jogszabálysértőnek. Az ítéletből hiányzik ennek a ténynek megindokolása. Márpedig az alperes által sem vitatottan 2012-re vonatkozólag egymás mellett létezett a kommunális adó, valamint az építményadó rendelet, amelynek értelmében lakcímbejelentés hiánya miatt alkalmaztak velem szemben építményadót; ennek eredményeként mintegy tízszeres adóval sújtottak a lakcímbejelentéssel rendelkező lakástulajdonosokhoz képest – ezt neveztem én később kettős mérce szerinti adóztatásnak.

A 2014. április 4.-én tartott tárgyalásról készült jkv.-ben a 2. oldal 4. bekezdésében sajnálatosan pontatlanul került rögzítésre, de így is kiolvasható belőle, hogy a jogforrási hierarchia megsértésével kapcsolatos felvetésemre az alperes érdemben nem reagált. A 2015. május 13.-án benyújtott előkészítő iratomban már az általam hivatkozott Art. Jat. Ket. Hat.-ban szabályozott tények – amely perdöntő - alperes általi mellőzése miatt felhívtam a Közigazgatási Bíróság figyelmét, hogy kötelezze a Kormányhivatalt új eljárásra, mivel nem bírálta el érdemben a fellebbezésemet. A Kormányhivatal a döntését lényegében az önkormányzati rendeletre hivatkozással hozta meg a fellebbezésemben hivatkozott jogszabályokat indokolás nélkül mellőzte.

Ad absurdum a Zuglói Önkormányzat a helyi ingatlanadó rendeleteivel (kommunális adó és építményadó rendelet) felülírta a jogforrási hierarchiát, /Jat. Art. Helyi adó tv., Ket. ide vonatkozó releváns rendelkezéseit, amelyet a Kormányhivatal jóváhagyott, az általa kreált „ius non scriptum” alapján (2015. május 13.-án benyújtott előkészítő irat 6.old.) Az alperes Kormányhivatal tulajdonképpen nem tett eleget tényállás-feltárási és indokolási kötelezettségének. A bírósági ítélet ezzel szemben a 6. oldalon a 4. bekezdésében pont az ellenkezőjét rögzíti. Általam hivatkozott jogszabályi helyek: Art. 1 § (3.) bek.: megkülönböztetés nélküli tisztességes eljárás Ket. 1.§ (2) bek, valamint 2. § (2.), (b.) bekezdés: tv. előtti egyenlőség, egyenlő bánásmód, tisztességes ügyintézéshez való jog.

d./ Mivel kezdettől fogva az építményadó rendeletet támadtam, ezért nehezen értelmezhető a bírósági ítélet 7. oldalon tett megállapítás: „a felperes a támadott határozatban megállapított összege vonatkozásában jogszabálysértést nem jelölt meg...” A 2014. április 4.-én tartott tárgyalásról készült jkv. 4. oldal tetején rögzítésre került, hogy „az önkormányzat jogszerűen nem is küldhetett volna ki édesanyám számára építményadó bevallási nyomtatványt”. Ha a közigazgatási határozat döntése alapjául szolgáló építményadó rendeletet támadom, akkor a határozatban

kivetett teljes összeget valamint az ezzel kapcsolatos fellebbezési illetéket is visszakövetelem:(2014. október 29.-én benyújtott előkészítő irat 2. oldal). A támadott önkormányzati rendelet és e rendelet alapján kiszabott adó ugyanis szétválaszthatatlanul összetartozik, osztja annak jogi sorsát: Accessorium naturam sequi congruit principalis. Semmisségi ok az a-d pontnál: Alaptörvény R cikk (2.) bekezdés, Szabadság és felelősség XXIV. cikk (1) bekezdése, valamint az Abtv. 27. §

3./ A Kúria (Köf.5.025/2014/4. számú) megfellebbezhetetlen határozatával kapcsolatban a következő jogsértésekre szeretném felhívni a T. Alkotmánybíróság figyelmét. A jogsértés tényét a következő pontokban kívánom részletezni:

a./ Az ügy tárgya már sejteti, hogy a Kúria – ad absurdum – szelektíven vizsgálta a perbeli építményadó rendeletet. Az ügy tárgya helyesen: építményadó rendelet törvényességének vizsgálata kellett volna, hogy legyen – ennek a vizsgálatnak részeleme az építményadó mentesség törvényes feltételeinek felülvizsgálata. A 2014. április 4.-én tartott tárgyalásról készült jkv. 5.oldalán található végzésben a bíróság az önkormányzati rendelet felülvizsgálatát kezdeményezte. Ezek után elfogadhatatlan, hogy az indítványt önhatalmúlag leszűkítette. Az általam támadott építményadó rendelet törvényességét mindenre kiterjedően vizsgálni kellett volna - jogszabály vertikális es horizontális beágyazottságának vizsgálata más jogszabályokhoz viszonyítva, a kereseti kérelemben hivatkozott Jat., helyi adó tv.-ben található szempontok szerint - ez sajnálatosan elmaradt. Ha a kiinduló pont hibás, a végeredmény is hibás.

b./ A Kúria határozata csak látszólag oldotta meg a lakcímbejelentéssel kapcsolatos problémát; mivel hiányos volt az indítvány, ezért a határozat is hiányos. A kommunális adóról szóló – azóta már hatályon kívül helyezett – rendelet utalta az építményadó rendelet hatálya alá a lakcímbejelentéssel nem rendelkező lakásokat. Ezért megkerülhetetlen a párhuzamos jogalkotás megsértésére hivatkozott indítványom, valamint az 1990. évi C. tv. (Htv) 7. § -ra hivatkozott - egy adótárgy egy adónem, azonos adótárgyak azonos adónem elv - vizsgálata.

A 8/2013. önkormányzati rendelet módosította az építményadó rendeletet 2013. februárban, amely 2012-ben nem alkalmazható! A Kúria határozata „de iure” ugyan törölte az építményadó rendeletből a lakcím-bejelentési kötelezettségre vonatkozó szabályozást, „de facto” megkívánja a lakcím-bejelentést, mivel aki ingatlanára vonatkozólag ezt nem teljesíti, annak aránytalan, – a szomszédok kénye-kedvétől függő bizonyítékokat kell produkálnia, hogy a diszkriminatív építményadót elkerülje.

c./ A Kúria határozata sajnálatosan az 55/2008 AB határozatának alapvető rendelkezéseit is figyelmen kívül hagyta. Az AB. határozata részletesen elemzi a kommunális adó és építményadó közti különbséget. Az Alkotmánybíróság

2

jogkiolvasztó tevékenysége során (ezt a terminus technikust Prof. Dr. Pokol Béla egyetemi tanár, alkotmánybíró vezette be) élesen elkülönítette a kommunális adót és építményadót, és megállapította, hogy kommunális adónál lehet különbséget tenni lakcímbeljelentés/ott lakás alapján, de építményadó esetében nem. Ugyanezt a megállapítást tartalmazza a IV./01550/2012 AB panasz 40. pontja is!: "Az Abh. indoklásában elvi éllel szögezte le az Alkotmánybíróság, hogy az építményadó-kötelezettség megállapítása szempontjából az adóköteles ingatlanok tulajdonosai azonos csoportba tartozóknak – un. homogén csoportnak – tekinthetők, függetlenül attól, hogy ingatlanuk állandó lakóhelyüknek minősül-e vagy sem. Az építményadó, mint vagyoni adó esetében az adókötelezettségnek minden adóalany vonatkozásában ugyanaz az alapja, az ingatlantulajdon. Az adókötelezettség tehát az érintett tulajdonosok, mint adóalanyok tekintetében lakcímtől teljesen független törvényi okból keletkezik. Az állandó és nem állandó lakosok tulajdonosi minősége között jogi szempontból nincs különbség, ezért az a tény, hogy az építményadó alanya az adó tárgyat képező ingatlant állandó lakcímként jelenti az adóalanyiság szempontjából nem releváns, a tulajdonosok csoportján belül az építményadó szempontjából nem önálló csoportképző tényező".

43. pont: "Az állandó lakosok csoportjának a nem állandó lakosok csoportjához képest nincsenek olyan speciális jellemzői, amelyek a konkrét esetben a két csoport közötti különbségtételt a vagyoni típusú adónak minősülő építményadó szempontjából alkotmányosan indokoltta tehetnék. Az építményadó alanyai körében tett megkülönböztetés azt eredményezi, hogy a képviselő-testület az építménytulajdonosok önkényes módon meghatározott körére terheli a település fejlődése, fejlesztése okán bevezetett adó megfizetését. Nincs olyan indok, amely alapján az [...] alkalmazott megkülönböztetés alkotmányosan megalapozott lenne."

„A vagyoni típusú adók céljára tekintettel az önkormányzatok mozgástere bizonyos értelemben szűkebb, mint a kommunális jellegű adók esetében. Nincs lehetőségük ugyanis arra, hogy a településen életvitelszerűen élő állandó lakosoknak a nem állandó lakosokhoz képest végzett esetleges helyi többlettevékenységét értékeljék." 55/2008 ABH 3.3.4. pontja.

d./ Ez a megállapítás a helyi adó tv. 6. § d) pontja értelmezésekor is irányadó. A Kúria határozatának 13. pontja ezt sajnálatosan nem vette figyelembe. Mivel az építményadónak más a joghatása, funkciója, mint a kommunális adónak, ezért a kettőjük közti joghatás is különböző. A 11. pontban a helyi adó 6. § c) pontja értelmezésekor a Hat.(= Htv.) jogegyenlőségi szabályra hivatkozik, ebbe az is bele tartozik, hogy azonos adótárgyakat ugyanazon rendelet alapján adóztassanak. A 10. pontban hivatkozott arányos közteherviselés elvével is ellentétes a Kúria határozata.

3

Nem beszélhetünk jogegyenlőségről, ha azonos értékű adótárgyak adóztatása között kb. **tízszeres** lehet a különbség. A fenti AB. döntés értelmében tehát lakások adóztatásánál építményadó esetében nem lehet különbséget tenni helyben lakás, vagy ennek hiánya alapján, azaz sem lakcímbeljelentés, sem pedig életvitelszerű használat alapján, ugyanis a két kategória "nem képez önálló csoportot". Lakcímbeljelentés/ott lakás szerinti különbségtétel csak kommunális adónál lehetséges. Az AB. kiérlelt, megkérdőjelezhetetlen okfejtésen alapuló, logikusan felépített határozata **"erga omnes"** hatályú megállapítását álláspontom szerint ebben az ügyben is érvényesíteni kellene. Az Alkotmánybíróság a bírósági rendszer „doyenje”, döntése minden bíróságra kötelező, még a Kúriára is az Abtv. 39 § (1) bekezdése alapján. *Nulla potentia supra legem esse debet. Legis constructio non facit iniuram*! Ezért a Kúria döntése megalapozatlan, iratellenes. Ahogyan a jogforrási hierarchia megsértésével hozott építményadó rendelet semmis, ennek analógiájára az AB. határozatával ellentétes (iratellenes) Kúria döntése szintén semmis, ennek kimondását kérem a T. Alkotmánybíróságtól. (Lex superior derogat legi inferiori.) A fenti megállapítások alapján a Közigazgatási Bíróság, Kúria ítélete az emberi méltóságot is sérti, ennek megállapítását is kérem az 55/2008 ABH 3.3.1 pontja alapján.

e./ Az Allaptörvény II. cikke kimondja, hogy: „Az emberi méltóság sérthetetlen” valamint a XV. cikk (1) bekezdése kimondja, hogy : „A törvény előtt mindenki egyenlő”. Ennek alapján, valamint az Alaptörvény „R” cikk (2) bek., a XXVIII. cikk (7).bek. és a XXIV. cikk (1). bekezdésének megfelelően kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy a Kúria döntését és a Közigazgatási Bíróság ítéletét semmisítse meg az Abtv. 27 § alapján, mivel fellebbezési lehetőség nincs számomra biztosítva. A Kúria hiányos tényállási elemek alapján meghozott határozatát egyrészt azért sérelmezem, mert ez alapján telepített rám olyan évekre visszamenő bizonyítási kötelezettséget a Közigazgatási Bíróság, amely engem nem terhelt volna, ha tisztességes módon az „Audiatur et altera pars” elvet figyelembe véve a Bszi 7.§ alapján járt volna el a Kúria, és a bíróság. Azért is diszkriminatívnak, igazságtalannak tartom az életvitelszerű lakáshasználatra irányuló bizonyítási terhet, mert az a lakástulajdonos, aki csak az adóév első néhány napján rendelkezik lakcímbeljelentéssel, megilleti az adómentesség, míg, aki nem, annak egész évre tanúsítani kell – tanúskodástól irtózó szomszédok kénye-kedvétől függően - az életvitel-szerű használatot, hogy elkerülje a diszkriminatív adót. f./ Az eljárás szabálytalansága miatt a Pp. 114. § alapján eljárási kifogás miatt panasszal éltem, (2015. május 13.-án benyújtott előkészítő irat 5. oldal) amelyet ugyanaz a bíró utasított el, aki jogsértő módon, „cenzúrázva” terjesztette fel a Kúriához az általam támadott önkormányzati rendeletet felülvizsgálat céljából.

Már a római jog kimondta, hogy: „Nemo iudex in causa sua”. Ez bizony az Alaptörvény XXIV. cikk (1) bekezdésében szabályozott tisztességes ügyintézéshez fűződő alapvető jogot, valamint az „R” cikk (2) bekezdését sérti. Indítványomat elsősorban az Abtv. 26.§ (1) bekezdésére, másodlagosan a 27 §-ra alapítom, kérem megsemmisíteni az Alkotmányellenes végzést. Az elutasító végzés „természetesen” kimondta, hogy fellebbezésnek helye nincs. (ismét csak a „ius murmurandi” maradt.) Az elutasító végzést a bíróság a Pp. 155/C §-ra alapította, amely ugyan formailag megindokolta a döntést, de tartalmilag nem, mivel a bíróság a jogforrási hierarchia megsértésére alapított előterjesztésemre érdemben nem reagált. Facta contra ius non valere.

Az elutasító végzést tulajdonképpen a bíróság a saját tekintélyére alapította, amely kísértetiesen hasonlít a középkorban használatos „Roma locuta, causa finita est” érvelésre, amelyhez hasonló érvet akkor használnak ma is, amikor nincs tényleges indoklás. A 2015. június 12-én kelt végzésre válaszolva 2015. július 8-án benyújtott előkészítő iratomban ezzel kapcsolatban hiába hivatkoztam a „fegyverek egyenlősége” elvére és a 2011. évi CLXI. tv. (Bszi) 7. §-ra a bíróság ezt figyelmen kívül hagyta, nem reagált:

„Az eljárás szabálytalansága miatti kifogásom elutasításáról szóló végzéssel kapcsolatban felhívom a T. Bíróság figyelmét a bíróságok szervezetéről és igazgatásáról szóló 2011. évi CLXI. törvény (Bszi) 7. §-ra, amely lényegében a "fegyverek egyenlőségéről" szól. Ezt sértette meg a Kúria. Esetemben az a visszás helyzet állt elő, hogy én, mint felperes vagyok az ügy ura, de nekem semmilyen bele szólásom nincs abba, hogy milyen tartalommal terjeszti fel a Közigazgatási Bíróság a Kúriához az építményadó rendeletet felülvizsgálat céljából. A Kúria viszont megkérdezte az alperes véleményét az építményadó felülvizsgálatával kapcsolatban. A „fegyverek egyenlősége elvének” az egész eljárás alatt érvényesülnie kellene, ez alól a Kúria eljárása sem kivétel! Ennek megfelelően a T. Bíróság által hivatkozott Pp. 155/C § alkalmazása nem lehet "parttalan", nem rugaszkodhat el a kereseti kérelemtől, és az ide vonatkozó jogszabályoktól” - hivatkoztam.

g./ A Kúria előtti eljárás megismétlésére vonatkozó indítványom a „hallgatás falába” ütközött. A bíróság elutasító végzése a Pp. 3.§ (2) bekezdésében szabályozott kereseti kérelemhez kötöttség elvével is ellentétes, hiszen az elutasító végzésben az általam hivatkozott okokat az ügy érdemére tartozó oknak tartotta és ismerte el a felterjesztéssel kapcsolatos kifogásomat. A támadott önkormányzati rendelet felülvizsgálatának szempontjai közé tartozik, a - vitatott rendelet általam hivatkozott (Jat. Hat.) – jogforrási hierarchiára alapított vizsgálata. Ezeket az „ügyérdemére tartozó” szempontokat a bíróság nem „cenzúrázhatta” volna.

Egy jogszabály felülvizsgálatával kapcsolatos tényállási elemeket a bíróság nem választhatja külön tetszés szerint, hiszen a jogszabály érvényességének felülvizsgálatához hozzátartozik a jogforrási hierarchia vertikális és horizontális

szempontú vizsgálata – a kereseti kérelemnek megfelelően. Tulajdonképpen a bíróság a Kúria hatáskörébe tartozó – perdöntő - tényt önhatalmúlag, jogszabályi felhatalmazás nélkül döntött el. (Bszí 48. § (3) bekezdése) Egyébként is elfogadhatatlan, hogy a felperes csak a bíróság jogpolitikailag vezérelt „hermeneutikai pufferén” (Dr. Pokol Béla) keresztül vehet részt a Kúria előtti eljárásban, miközben a Kúria az alperest megkérdezte. Nem az a probléma, hogy a bíróság terjeszti fel, az önkormányzati rendelet felülvizsgálatára irányuló indítványt, hanem az, hogy felterjesztést követően a Kúria engem nem kérdezett meg, így sérült a törvény előtti egyenlőség elve. Factum infectum fieri non potest !

Ezt az eljárást a 2015. szeptember 11-én tartott tárgyaláson szóban is kifogásoltam, amelyre a bíróság azt felelte, hogy a Zuglói Önkormányzat nem alperes. Ez a bírói érvelés azért elfogadhatatlan, mert bár az önkormányzat formálisan elkülönült jogalany a Kormányhivataltól, de ő hozta az általam támadott adóhatározatot, amit a Kormányhivatal jóváhagyott; ily módon a Zuglói Önkormányzat és a Kormányhivatal „egy gyékényen árul” jogsértés tekintetében. Az önkormányzat jogállása tulajdonképpen alperesi beavatkozónak tekinthető.

h./ A 2015 május 13.-án benyújtott előkészítő iratomra a választ 30 napot követően postázta a bíróság. De lege lata – csak a bíróság tűzhet ki 30 napos jogvesztő határidővel bizonyítási terhet, a peres fél nem. Álláspontom szerint itt is érvényesülni kellene a „fegyverek egyenlősége elvének”. Erre példa: ha az adóhatóság késedelembe esik, akkor az ügyfél részére a törvényes kamattal felszámítva kell a pénzt visszafizetni. A jogbiztonság követelménye itt nem érvényesült. Kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy az ezzel kapcsolatos Pp. szabályozást felülvizsgálni szíveskedjenek.

4.a ./ Sérelmezem továbbá, hogy az alperes az általam benyújtott előkészítő iratokra sem szóban, sem írásban nem reagált, így nem volt alkalmam megtudakolni az ő álláspontját; a 2015. szeptember 11.-én tartott tárgyaláson nem jelent meg, beadványaim elől „elmenekült”. Ad absurdum az a fura helyzet állt elő, hogy a bíróság látta el az alperes jogi képviselőt. Ez a tény a bírósági ítéletből egyértelműen kitűnik, ugyanis a bíróság az alperes nyilatkozatait a bíróság az általam benyújtott hivatkozásokkal való összevetés nélkül figyelmen kívül hagyta, az én jogszabályi hivatkozásaimat indokolás nélkül, vagy csak általános, semmit mondó formális indokolással utasította el. Ez az eljárás az egész bírósági ítéletet áthatja.

b./ A 2015. április 17.-én tartott tárgyaláson a felperes úgy nyilatkozott, hogy először kommunális adóra vonatkozólag nyújtott be adóbevallást, de azt az önkormányzat nem fogadta el. Erre a felvetésre az alperes nem reagált.(jkv. 3.oldal) A 2015. május 13.-án benyújtott előkészítő iratomban ezt a tényt megismételtem (3.oldal), de erre sem reagált az alperes: „**Qui tacet, consentire videtur.**” vagy másként fogalmazva: „**Qui tacet consentit**” Ennek ellenére a bírósági ítélet 4. oldalán az én terhemre rója az építményadó bevallás kitöltését. Életszerűtlen, logikátlan ez a bírói érvelés,

hiszen önszántából senki nem tölt ki magára nézve a többi adóalanyhoz képest hátrányosabb – mintegy tízszeres – fizetési kötelezettséggel járó adóbevallást. Tulajdonképpen az alperes – bírósági ítéletben rögzített megerősítéssel – saját felróható magatartására hivatkozik, amelyet már a római jog is tiltott: „**Locupletari non debet aliquis cum alterius iniura vel iactura.**” Erre a megállapításra vezethető vissza többek között az Art. 2. § (1) bekezdésében rögzített rendeltetésszerű joggyakorlás követelménye, amelyet az alperes és a bírósági ítélet is figyelmen kívül hagyott. „**Contra legem facit qui id facit quod lex prohibet; in fraudem legis vero qui, salvis verbis, legis sententiam eius circumvenit**”

c./ A Kormányhivatal törvényes felügyeleti kötelezettség elmulasztására vonatkozó megállapításomat továbbra is fenntartom. Nem az én egyedi ügyemre vonatkoztatva említettem, hiába próbálja ezt a bíróság az alperes nyilatkozatára egyoldalúan hivatkozva megállapítani. Az erre vonatkozó megállapításomat a 2015. május 13.-án benyújtott előkészítő iratom 2. oldal 3. bekezdésében kiegészítettem „hatásvizsgálat” szóval is, amely az előtt kötelezi a Kormányhivatalt a felügyeleti jogkör gyakorlása keretében az önkormányzati adórendeleteinek felülvizsgálatára, mielőtt egyetlen adóhatározatot kiküldött volna. Az alperes az ellen-kérelmében - közvetett módon - maga is elismerte, hogy ilyen felügyeleti tevékenységet nem végzett.

d./ A Pp. 206. §(1), (2) bekezdésében szabályozza a bizonyítékok értékelését. Ezzel ellentétes a bíróság ítélete. Ennek kimondását kérem az Abtv. 27 § alapján, mivel a bíróság ítélete a tisztességes ügyintézéshez, jogorvoslathoz való jogot sérti: **Alaptörvény XXIV. cikk (1) bek., XXVIII cikk (7)bek., valamint „R” cikk (2.) bekezdése. A tisztességes eljárás alkotmányjogi követelményének alapja a római jogra vezethető vissza: „Iuris praecepta sunt haec: Honeste vivere, alterum non laedere, suum cuique tribuere.” (Iustinianus)**

e./ A 2015. május 13.-án benyújtott előkészítő iratom 3. oldal 3. 4. bekezdésében hivatkoztam arra, hogy az önkormányzat szelektíven, önkényes szempontok szerint vetette ki a kommunális és építményadót a zuglói ingatlanokra. Ugyanezt a megállapításomat a 2015. szeptember 1.-én benyújtott előkészítő iratomban megismételtem, releváns jogszabályi helyekre való hivatkozással. A bírósági ítélet 5. oldala ad absurdum arra hivatkozik, hogy ennek a tényeknek nincs jelentősége, mivel „a bíróság nem vizsgálhatta az önkormányzat adópolitikáját”: ítélet 5. oldal.

Álláspontom szerint van jelentősége, ugyanis az Art. alapelveit megsértette az alperes: 1.§ (2), (3) bek.: egyenlő bánásmód követelménye, diszkrimináció tilalma, 2.§ (1) bek. rendeltetésszerű joggyakorlás; ugyancsak a Ket alapelveit is sérti ez a diszkriminatív eljárás: törvény előtti egyenlőség, egyenlő bánásmód követelménye, tisztességes ügyintézéshez való jog.:Ket. 1.§ (2.)bek., 2.§ (2.), (3.) bek., 4.§ Ezt a jogsértést pedig a bírósági ítélet jóváhagyta. Mivel a bíróság nem veheti át a közigazgatás szerepét, ezért a velem szemben tanúsított diszkriminatív eljárás miatt

az alperest új eljárásra kellett volna utasítani. A bíróság ítélete ezért ezen a ponton is az Abtv. 27 §-ba ütközik, mivel az Alaptörvény II. cikk, valamint, XV. cikk (1) bek., XXVIII. cikk (7.)bek. valamint az „R” cikk (2.) bekezdését is sérti.

5.a/ A Kúriához felterjesztett 2014. május 7.-én kelt végzés hivatkozik az Art. 178. § 7. pontjára – utalva az én külföldi tartózkodásomra – hogy nem változik a lakóhely, ha a magánszemély huzamosabb ideig külföldön tartózkodik. A 2015. július 8.-án benyújtott előkészítő iratomban hivatkoztam arra, hogy a 2012.-ben megkezdett külföldi tartózkodásom 2015. június 25.-én véget ért. Mivel az építményadó fizetési kötelezettség a lakóhelytől függ, - még ebben a törvénytelen formában - ezért ezzel a perdöntő körülménnyel foglalkozni kellett volna a bíróságnak, de erről még csak említést sem tett az ítélet.

b./ A 2015. szeptember 1.-én benyújtott előkészítő iratomban az Art. 1.§ (4.) bekezdésére hivatkoztam, mivel az építményadó rendeletbe ütközik a lakcím szerinti differenciálás – még külföldiek esetén is. Erre a megállapításomra sem reagált a bírósági ítélet. A Pp. 3.§, valamint a 213. § (1.) bekezdése alapján a bíróság a keresethez, kérelmekhez kötve van, a Pp. 206. § (1) bekezdését is sérti a bíróság „hallgatása” az 5.a, b pont vonatkozásában, hivatkozásom többi része a 6.c. ponttal megegyezik.

6.a./ A 2015. május 13.-án, valamint a július 8.-án benyújtott előkészítő iratom végén úgy nyilatkoztam, hogy: „Álláspontom szerint bizonyítási kötelezettségemnek eleget tettem. Amennyiben a T. Bíróság nem fogadja el érveimet, akkor 30 napon belül jogszabályi helyre hivatkozva megindokolni szíveskedjék, hogy milyen bizonyítási kötelezettség terhel. Amennyiben ilyen bizonyítási kötelezettségre irányuló felhívást nem kapok, úgy bizonyítási indítványomat elfogadottnak tekintem”

b./ Ezzel kapcsolatban a bíróság a 2015. június 12.-én kelt végzésében megismételte a Kúria hiányos tényállás alapján meghozott határozata alapján rám telepített bizonyítási kötelezettséget. Az általam hivatkozott, jogszabállyal alátámasztott egyéb – az alperes által elkövetett jogsértésekre vonatkozó - megállapításaimra észrevételt nem tett a bíróság. Ezzel szemben a bírósági ítéletben az 5. oldalon arra hivatkozik, hogy „a felperes a perben lehetőséget kapott arra, hogy az alperesi megállapítások jogsértő voltát.... bizonyítsa, amellyel azonban a felperes nem élt, így csupán állította, de nem bizonyította a támadott határozat jogszabálysértő voltát”

Ez aztán az elképesztő, iratellenes, jogsértő megállapítás – kognitív disszonancia ! Egyrészt mást sem teszek, mint az előkészítő irataimban jogszabályi helyre hivatkozva bizonyítom ennek ellenkezőjét, azaz a határozat jogsértő mivoltát, másrészt az alperes és a bíróság erre nem nyilatkozik. Ha a bíróság nem fogadja el az előkészítő irataimba foglalt jogszabályi hellyel alátámasztott érveimet, akkor az általa irt végzésben erre fel kellett volna hívni a figyelmemet, de nem tette. Most az

ítéletben „pótolja” ezt a mulasztását a bíróság, ugyanis ennek következtében marasztal el. Saját felróható mulasztására még a bíróság sem hivatkozhat.

c. / A Pp. 3 § (3), valamint a 8. § (1) bekezdésében foglaltakat megszegte a bíróság, ugyanis a „A bíróság köteles a jogvita eldöntése érdekében a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetve a bizonyítás sikertelenségének következményeiről a feleket előzetesen tájékoztatni” A bíróság ítélete az **Alaptörvény XV. cikkében(1.) bekezdésében szabályozott törvény előtti egyenlőség, valamint a XXIV. cikkében szabályozott tisztességes ügyintézéshez való jogot, a XXVIII cikk (7.) bek., valamint az „R” cikk (2) bekezdését sérti. Ennek kimondását kérem az Abtv 27. § alapján.**

d. / A bíróság az alperest dupla tiszteletdíjjal jutalmazta annak ellenére, hogy az ellen-kérelemben lényegében megismételte az önkormányzat álláspontját, ugyanakkor kereseti kérelmemre érdemben nem reagált olyan „bonyolultnak” (ítélet 7. oldal) minősítette az alperes jogi munkáját, pedig a Kormányhivatal a kereseti kérelemre érdemben nem nyilatkozott, csak a jogsértő határozat egyes elemeit ismételgette, valamint azt, hogy „Kérem, hogy a T. Bíróság a keresetet utasítsa el”. Ismét hangsúlyozom, hogy az alperes előkészítő irataimban foglaltakra nem reagált, a 2015. szeptember 11.-én tartott tárgyaláson nem jelent meg.

e./ Ezért a Pp. 78. § (1) bek, valamint a 75. § (1) és (2) bek, valamint a 79 § (1) bekezdésére, ill. 32/2003 IM rendelet 3. § alapján megállapított, az alapidíjhoz képest kétszeresen megállapított „ügyvédi” honorárium az jogsértő . A bíróság ítélete ezen a ponton is az **Alaptörvény XV.cikkében (1.) bek.-ben szabályozott törvény előtti egyenlőség, valamint XXIV. cikk (1.)bek. a tisztességes ügyintézéshez való jogot sérti. Ennek kimondását kérem az Abtv 27. § alapján.**

7. / A Pp. jelenlegi szabályozása szerint a peres fél, ha önmaga, vagy nem ügyvédi kamarai tag hozzátartozója útján jár el a bíróságnál, pernyertesség esetén jelenleg nem jogosult perköltség igénylésére. Ez a rendelkezés álláspontom szerint a Bszi. 7.§-ban szabályozott törvény előtti egyenlőség elvébe ütközik, hiszen a peres felek azonos jogokkal és kötelezettségekkel rendelkeznek. A jogi képviselő tekintetében az ügyvéddel/jogtanácsossal eljáró fél és a másik peres fél (ügyvéddel, vagy nélküle) azonos un. homogén csoportba tartoznak, tehát külön-külön nem „csoportképző tényező”. Az indoklás többi pontja megegyezik az első oldalon leírtakkal. Ennek megfelelően kérem felülvizsgálni a fenti „e” pontban hivatkozott jogszabályi helyeket az **Abtv 26. §(1.) bekezdés** alapján.

8./ A 2015. május 13.-án benyújtott előkészítő iratomban sérelemdíj megítélését is kértem a bíróságtól, de az elutasító végzésben hivatkozott Pp. 22-23 § alapján csak un. „rendes” bíróság jogosult ebben az ügyben dönteni. A hatékony és tisztességes jogorvoslathoz való jogomat sérti, hogy - „de lege lata” - nem jogosult a Közigazgatási Bíróság a sérelemdíjjal kapcsolatos igényemet elbírálni, hiszen a

jogalap a közigazgatási perből fakad. Így ugyanabból a jogviszonyból eredő kereseti igényem ezért kétszer annyi időbe és pénzbe kerül. Álláspontom szerint a jogkereső peres felek ebből a szempontból azonos un. homogén csoportba tartoznak, függetlenül attól, hogy a sérelemdíjjal kapcsolatos kereseti igényüket az un. „rendes” bíróságnál, vagy a közigazgatási bíróságnál terjesztik elő.....az ezzel kapcsolatos indoklásom és jogszabályi hivatkozásom megegyezik az első pontba foglaltakkal.

9. / A 2014. április 4.-én megtartott tárgyalásról készült jkv.-ben rögzített (2. old.). alapján kifogásoltam, hogy a Zuglói Önkormányzat visszamenőleges hatállyal módosította az **52/2012. (X. 30.) rendeletét**. Sajnálatos, hogy a Kúria sem vizsgálta - erre vonatkozó bírósági indítvány hiánya miatt - ezt a fontos körülményt. A 2015. május 13.-án benyújtott előkészítő irat (4. oldal) azt is kifogásoltam, hogy a **8/2013. rendeletet** is visszamenőleges hatállyal módosították. A bírósági ítélet (5. old. 3. bek.) Azzal utasította el az ezzel kapcsolatos kifogásomat, hogy a Htv. 6. § a.) pontja alapján: „korábbanál kedvezőbb jogszabályi rendelkezések kerültek alkalmazásra a felperes ügyében”. Egy jogszabályi változás akkor tekinthető kedvezőbbnek, ha azzal én minden további kötelezettségtől – adott esetben bizonyítási tehertől – függetlenül élni tudok. Amennyiben ez számomra többlet terhet – bizonyítási kötelezettséget – jelent, úgy velem szemben ez a módosítás nem lehet hatályos.

Ennek alapján a rám telepített bizonyítási teher jogkövetkezménnyel nem járhat. Az ítéletből hiányzik, hogy az általam kifogásolt rendeletek közül melyikre hivatkozik a bíróság. Tehát ezen a téren sem tett eleget a bíróság tényállás-tisztázási és indokolási kötelezettségének: Pp. 3. §, 215. §, 221. § (1.) bek. Az **Abtv. 27. §-ba** ütközik a bírósági ítéletnek ez a pontja is. Ennek kimondását is kérem a T. Alkotmánybíróságtól.

Összefoglalásként megismétlem a bírósági eljárás semmisségének megállapításául szolgáló Alaptörvényben található cikkeket: „R” cikk (2.) bek., II. cikk, XV. cikk (1.) bek., XXIV. cikk, XXVIII. cikk (7.) bekezdése.

Az alperes, valamint a bíróság a fenti pontokba foglalt indokok alapján az Abtv. és az Alaptörvény általam hivatkozott szakaszait megsértették, ezért kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy a Kormányhivatal, valamint a Kúria határozatát, a Közigazgatási Bíróság ítéletét és végzését, semmisítse meg és kötelezze őket új eljárás lefolytatására.

Kérem továbbá az általam támadott jogszabályok felülvizsgálatát. Szeretném ismét kihangsúlyozni, hogy mivel a támadott határozat a 2012. évre kivetett építményadóra vonatkozik, ezért az önkormányzati ingatlanokra vonatkozó rendeletek érvényességét, azok módosításait és kölcsönhatását is a 2012. év alapján kellene felülvizsgálni, még akkor is, ha a kommunális adóról szóló rendeletet már hatályon kívül helyezték.

Mellékelem a Kúriához írt beadványomat, amelyben az eljárás megismétlését indítványoztam, de a bíróság úgy tájékoztatott, hogy azt én nem kezdeményezhetem. Ennek a beadványnak másolatát be kívántam nyújtani a bíróságnak a 2015. szeptember 11.-én tartott tárgyaláson, de a bíróság erre nem tartott igényt. Keresteti kérelmemet továbbra is mindenben fenntartom, amelyet a megismételt eljárásban kívánom érvényesíteni. Ismételten szeretném kihangsúlyozni, hogy kérésemre a bíróság úgy tájékoztatott, hogy beadványaimban logikai ellentmondás nincs.

Kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy irat-betekintési lehetőséget biztosítani szíveskedjenek, miután a Közigazgatási Bíróságtól megérkeztek az iratok.

Álláspontom szerint a beadványban teljes körűen feltártam az ügy elbírálásához nélkülözhetetlen tényállást és releváns jogszabályi helyeket. Amennyiben úgy ítélik meg, hogy valamilyen adatra még szükség van, úgy kérem, értesíteni szíveskedjenek.

Kijelentem, hogy a jogi képviseletem jogcíme „ius sanguinis”

Iustitia est constant et perpetua voluntas ius suum cuique tribues.

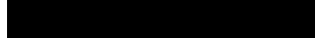
Iustitia est regnum fundamentum.

Budapest, 2015. november 11.

Melléklet: 1 db. meghatalmazás

Tisztelettel:

1 db.Kúriához intézett beadvány

törvényes jogi képviselő